

Zaměřeno na Království

Roč. 26 č. 2

Anthony Buzzard, editor

Listopad, 2023

Desátky v Písmu

Matt Sacra, Pennsylvania

Je v Písmu přikázáno dávat desátky? Rozhodně – pokud jste jedním z dětí izraelského národa podle staré smlouvy. A co my, kteří jsme v nové smlouvě v Kristu? Je to přikázáno i nám?

Nejdříve se podívejme, jaký je rozdíl mezi desátkem a obětí nebo obětí lásky a proč desátky existovaly. Deuteronomium 14:22-29 je pravděpodobně nejlepším vysvětlením v Písmu, kterým můžeme začít. Slovo "desátek" v hebrejštině znamená "desetina", a jak vyplývá z výše uvedeného úryvku, jednalo se o obilí, olej, víno a zvířata (stáda a dobytek) - tedy maso, *nikoliv* peníze. Celý účel desátků se nachází ve verších 27-29: zaopatřit levity (kteří neměli žádné dědictví) a cizince, sirotky a vdovy (kterým by zřejmě také chyběly). Prozkoumejte mapu starověkého Izraele rozděleného na kmeny v Zaslíbené zemi a všimněte si, že pro kmen Lévi nebyl žádný pozemek.

Deuteronomium 18:1-6 poskytuje další poučení a verš 5 dobře ukazuje účel této koncepce: Bůh vyvolil levity, aby sloužili v Božím jménu. Když si uvědomíme všechny povinnosti, které měli levité v tehdejších starozákonních právu (očišťování, obřadní povinnosti v chrámu nebo ve svatostánku, uzdravování, zvířecí oběti a podobně), byla to práce na plný úvazek. Desátky dostávali dokonce i zpěváci a strážci brány (viz Neh 10:38-39; 12:44 a 13:3-5, 10-13). Užitečné je také čtení Numeri 18:20-30, které ukazuje, že i levité přinášeli Bohu desetinu z desátku (nebo desetinu z desátého) ve formě oběti pozdvihování.

Neexistuje žádný moderní levita/kněz, který by potřeboval příjem od nás, aby přežil, protože nemá dědictví v zemi. Místo toho, stejně jako byli kněžstvem levité ve starověkém Izraeli v době Zákona, jsou dnes kněžstvem ti z nás, kteří dnes v Kristu chodí před Bohem svatí a bezúhonní, nebo jak řekl Petr v 1. Petrově 2:5-9, jsme "živými kameny" (součástí chrámu, jehož úhelným kamenem je Kristus); jsme "svatým kněžstvem"; nyní přinášíme Bohu "duchovní oběti" skrze Ježíše. A proč to děláme? Odpověď je ve verších 9-10: "abyste hlásali chválu toho, který vás povolal ze tmy do svého podivu-

hodného světla. Kdysi jste nebyli lidem, ale nyní jste lidem Božím; nepřijali jste milosrdenství, ale nyní jste milosrdenství přijali." (Mt 24:7). To se přímo soustředí na evangelium a otázka zní: Potřebujeme jako toto kněžstvo přijímat od lidí peníze, abychom mohli přinášet tyto oběti a hlásání? Potřebujeme dávat peníze na financování budovy s elektřinou, klimatizací, koberci atd., když Všemohoucí nepřebývá v chrámech vytvořených rukama (Sk 7:48)?

Když jsme získali milost za své minulé hříchy a milost či přízeň/pomoc k překonávání pokušení, abychom jako Boží dítě již nepokračovali v hříchu, nejsme již ve tmě, ale chodíme ve světle. Není snad 100 % našeho "času, talentů a pokladů", jak někteří říkají, Pánových, a nejsme ochotni dát všechno, ne jen 10 %? Neměli bychom toto "všechno" dávat podle toho, jak nás vede Jeho duch, a *ne* podle pokynů nějakého náboženského člověka nebo pastora? Mnozí se snaží z lidí vymámit peníze pomocí Malachiáše 3:8: "Chce člověk okrást Boha?" a přesvědčují lidi, že hřeší, pokud nedávají 10 % ze své výplaty na stavbu/spolek/pastora apod. Prozkoumání kontextu v Malachiášovi ukáže, že velká část Božího pokárání byla namířena proti kněžím a že to bylo maso, nikoli peníze, které měli přinést do zásobárny.

Ale neměli bychom dávat těm, kteří to potřebují? Určitě! Rádi pomůžeme potřebným nebo misionářům či evangelistům, kteří prožívají a hlásají pravé evangelium o založení Království a pravém Kristu (2 Tim 2:19: "odvráťte se od zlého"), ale měli bychom odmítnout podporovat misionáře nebo sbor, který hlásá špatné evangelium, které utěšuje ty, kdo jsou v hříchu, nebo nemá víru v Boží moc nad hříchem pro náš individuální život. To je těžké rozluštit a člověk by se měl mýlit na straně opatrnosti a dávat jen tehdy, když nám Duch ukáže pravé evangelium, které je hlásáno, a dávat tolik, nakolik nás Bůh vede.

Bůh dnes chce od svých dětí oběti ze svobodné vůle nebo z lásky, které vycházejí z ochotného srdce. I v případě vdovy a jejích dvou drobných je kontext Lukáše 21:4 "vložit do obětních darů" Ježíšovými vlastními slovy (Marek říká "do schránky na oběti", Mk 12:41). Nešlo tedy o "desátek". Mohlo by to být srovnatelné s

Exodus 25:1-9, kde se i do prvního stánku přijímalo "zlato, stříbro a bronz", ale všimněte si, že ve verši 2 se to nazývá "obětní dar", nikoli desátek, a každý má dávat "ochotně ze srdce". Jak uvádí Exodus 35:21, "přišel každý, jehož srdce se pohnulo, a každý, jehož duch byl ochoten".

Dokonce i chrámovou daň Ježíš (a Petr) platili, "**abychom je nepohoršovali**" (Mt 17:27). To však neznamená, že musíme vyhovět požadavkům každého náboženského člověka; jak Ježíš řekl v reakci na tvrzení učedníků, že farizeové jsou "pohoršeni", měli bychom je "nechat být. Jsou to slepí vůdci slepých. A vedeli slepý slepého, oba spadnou do jámy" (Mt 15:14).

Viděl jsem strašné příklady špatného zacházení s penězi. Viděl jsem, jak jeden pastor měsíce neúnavně obíral svůj sbor, aby zaplatil za "lepší" pozemek ve městě, který by byl umístěn více v centru, "aby se lidé" mohli scházet "pohodlněji". Po více než milionu dolarů, jak se zdůvodňovalo, budou mít nový pozemek a postavenou budovu. Jiný pastor byl mnohem skromnější. Jeho sbor se scházel v kině, přesto prosadil desítky tisíc dolarů na zvukový a obrazový systém, aby se jeho obraz a slova (kázání) mohly promítat do dalšího kina na druhé straně chodby, když se sbor rozroste. V obou situacích to samozřejmě zdůvodňoval jako "akt uctívání" a jako prostředek k adekvátnějšímu "šíření evangelia". Jak rafinovaně satan maskuje výzvy na tělo!

Cestování z města do města v Asii a Řecku bylo nepochybně nákladné a jistě se na něj a na další dary pro jiná potřebná města vybíraly sbírky, jako například sbírka pro svaté v Jeruzalémě v 1 Kor 16:1-3 (viz také 2 Kor 9). Pavel však "jako mnozí neprodával Boží slovo" (2 Kor 2:17), jinými slovy, neprodával je za účelem zisku, jak to vidíme i v naší době.

Je zřejmé, že Pavel a ostatní věřili na práci v řemesle (Sk 18:1-3), vlastníma rukama si obstarávali potřeby (Sk 20:33-35). Nebyl pokrytec, protože nabádal ostatní, aby pracovali vlastníma rukama, aby měli "co dát těm, kdo jsou v nouzi" (Ef 4:28). Viz také 1 Tesaloničským 4:11. V Tesalonice Pavel a ostatní zřejmě "nejedli ničí jídlo zadarmo, ale pracovali s námahou a dřinou ve dne v noci", aby nebyli na obtíž a byli příkladem (2 Tes 3:8). Vidíme zde nějaký náznak jakéhosi odvádění desátků?

Někteří naznačují, že dávání desátků je jen dobrá zása-

da založená na Písmu a staré smlouvě a že Bůh nám za to požehná. Koneckonců, argumentují, i před Zákonem platili desátky Abraham a Jákob, nebo ne? Ano, dávali. Abraham dal Melchisedechovi, knězi Boha Nejvyššího, králi Salemu, králi pokoje, králi spravedlnosti, desátek neboli desetinu ze všeho (viz Heb 7:1-2). Pozorný pohled na Genesis 14 a Hebreům 7 ukazuje, že se jednalo o "válečnou kořist" a že autor Hebreům se o ní nezmiňuje proto, aby přikázal dávat desátky podle nové smlouvy (jak se mnozí domnívají z veršů 7:9-10), ale aby ukázal nadřazenost Ježíšova kněžství v Melchisedechově řádu nad levitským kněžstvím v Áronově řádu podle Zákona (jak ukazují verše 7:11-19).

Jákob se po svém snu o žebříku do nebe v Genesis 28 probudil a učinil slib Bohu na základě slibu, který mu Bůh dal ve snu: "Určitě ti dám desetinu" (verše 20-22). Podle Zákona farizeové odváděli desátky "z máty, kopru a kmínu", jak uvádí Ježíš, který prohlásil, že to stále "měli dělat", aniž by zanedbávali spravedlnost, milosrdenství a víru (Mt 23:23). Chtěl tím však ukázat, že jim chyběly závažnější záležitosti Zákona, nikoliv učít o desátcích podle nové smlouvy.

Bude nám tedy Bůh žehnat jako princip? Inu, Bůh miluje radostného a nezištného dárce (2 Kor 9:7) a je požehnanější dávat než brát (Sk 20:35); měli bychom oblékat nahé, sytit hladové (Mt 25:35-36); starat se o sirotky a vdovy (Jak 1:27); dávat hmotné statky křesťanským bratřím a sestrám v nouzi (1 Jan 3:17), dávat mnohem více než 10 %, jak nás vede duch, a skutečně budeme požehnáni (většinou nemateriálně). "Kdykoli tedy máme příležitost, máme konat dobro všem, zvláště těm, kdo patří do rodiny víry" (Gal 6:10). Stačí mít na paměti dvě věci:

1) Když jsou lidé žízniví, potřebují víc než jen fyzický nápoj. Potřebují vodu, která se v nich stane pramenem vyvěrajícím k životu budoucího věku (Jan 4:14); potřebují vědět, jak brát na sebe svůj kříž a přemáhat každé pokušení; cenit si slov z Božích úst více než potřebného pokrmu (Job 23:12). Jak jednou řekl jeden bratr: "Ti, které živíme, nakonec zemřou. Jakou duchovní potravu dostávají?" Mají stejný pokrm jako Ježíš, aby "konali vůli toho, který mě poslal, a dokončili jeho dílo" (Jan 4:34)?

2) *Nevěřte*, že dítě Boží nové smlouvy je povinno dávat 10 % svého příjmu nějaké "oficiální" organizaci na základě nějakého Božího příkazu, přestože někteří pas-

toři říkají: "Bůh řekl...". A neposilujte ruku ničemných (viz Ez 13:22-23), ať už finančně nebo ideologicky, tím, že budete podporovat rostoucí falešný církevní systém, který jako by šířil buď zákonické lidské tradice jako Boží příkazy, nebo své lákavé a snadno uvěřitelné doktríny, své falešné "evangelium" o odpuštění bez skutečného pokání.

Poslušnost víry

Neposlušnost je "odmítání věřit křesťanskému poselství (*kerygma*), neboť **víra je poslušnost vůči Bohem stanovenému řádu spásy**. Proto 'neposlušnost' (*apeithein*) často stojí v protikladu k 'víře' (*pisteuein*), Sk 14:1nn; 1 Pet 2:7nn; Jan 3:36. **Neposlušnost je také synonymem nevíry** (*apistia*)... Můžeme mít neposlušnost vůči slovu (1 Pet 2:8; 3:1), neposlušnost vůči evangeliu (1 Pet 4:17), neposlušnost vůči Synu (Jan 3:36)"

(*Theological Dictionary of the New Testament*, díl 6, s. 11).

Víra, skutky a učení

Mým cílem tohoto krátkého článku je vnést trochu jasno do populární diskuse o tom, jak máme být spaseni. Používání některých "módních slov" má tendenci zamlžovat jinak jednoduché otázky. "Doktrína" je dnes často považováno za špatné slovo. Ve skutečnosti však toto slovo neznamená nic jiného než "učení". Pokud je "učení" špatná věc, pak Ježíš pochybil, když řekl církvi, aby šla a "učila všemu, čemu učil" (Mt 28:19-20). "Nauka" je tedy velmi podstatný a biblický pojem. Celá Bible je učení, a tedy knihou nauky. Stačí si vyhledat desítky odkazů na "kázání" a "vyučování" (tato dvě slova nejsou ve SZ významově jasně rozlišena), abychom viděli, že bez těchto doktrinálních aktivit by nebylo křesťanské víry.

"Kacířství" v NZ je prostě falešné učení, které způsobuje rozdělení ve sjednocené církvi. Petr říká: "Budou mezi vámi **falešní učitelé**, kteří přinesou zhoubné **kacířství**" (2 Pt 2:1). Když Ježíš řekl: "Mějte se na pozoru před falešnými proroky" (Mt 7:15), mohl stejně dobře říci: "Mějte se na pozoru před těmi, kdo učí faleš nebo kacířství".

Dnes je populární odsuzovat "dokazování textem". Obvykle to znamená: "Nelíbí se mi, jakým způsobem používáte texty Písma, abyste dokázal, co si myslíte."

Každý, kdo učí z Bible, používá texty k tomu, aby svá tvrzení dokázal. Bibličtí autoři to dělali neustále. Podívejte se například na Hebreům 1, kde je použita celá řada "důkazních textů" na podporu argumentu o roli Mesiáše.

Dnes se také s oblibou říká, že první křesťané měli jen velmi málo systematizované nauky. Učenci uznávají, že to není pravda. Pavel mluví o "**normě zdravých slov**", které se měl Timoteus držet (2 Tim 1:13). Toto slovo znamená "vzor", "forma" nebo "tvar". Znamená systém. Je těžké si představit, jak může postupovat jakýkoli jednotný systém výuky, pokud neexistuje žádný uznávaný standard. Když bibličtí autoři mluví o "poznání pravdy" (1 Tim 4:3) nebo "dojití k poznání pravdy" (1 Tim 2:4; 2 Tim 2:25; 3:7), mají zřejmě na mysli určitý soubor křesťanských informací a učení (viz synonyma na str. 5).

Někdy slyšíme, že "výroková" teologie je špatná věc. Volá se po "poznání srdcem", ne po "poznání hlavou". Rozdíl mezi hlavou a srdcem odráží slovník našeho západního světa, ale ne slovník Bible, kde je srdce často synonymem pro to, čemu říkáme mysl. Všechny výroky v Bibli jsou adresovány celému člověku. Víra a přesvědčení jsou nevyhnutelně založeny na některých výrociích, kterým je třeba věřit. Věřit výroky nevyhnutelně zahrnuje intelekt (v současné diskusi často další "sprosté" slovo). Ježíšovým cílem však bylo dát nám "**porozumění**", abychom poznali Boha (1 Jn 5:20). Není divu, že se Ježíš radoval, že učedníci jsou těmi, kterým bylo dáno "**poznání** odhalených tajemství Božího království" (Mt 13:11).

Často slyšíme, že "skutky" nehrají při spásě žádnou roli. Toto tvrzení je v rozporu s tím, co řekl Jakub: "Vidíte, že člověk je napraven skutky, a ne pouhou vírou" (Jakub 2:24). Jakub byl v rané církvi nesmírně důležitou osobou. Protože znal Ježíše jako svého nevlastního bratra, měl dobré předpoklady k tomu, aby za něj mluvil. Ježíš učil, že nevyužít svůj talent pro něj má za následek vyřazení ze spásy (Mt 25:25-30). Všimněte si, že to byl křesťanský dar, který zůstal nevyužit. Vzhledem k tomu, že využití darů je "práce", vyplývá z toho, že bez takové práce nemůžete být spaseni. Pavel také řekl, že nesplnit určitá měřítko má za následek vyloučení ze spásy (1 Kor 6:9-10; Ef 5:5; Gal 5:21). Do Božího království vejde, když budeme "trpělivě pokračovat v tom, co je dobré" (Řím 2:7). Dobré jednání

jistě předpokládá práci. Je to tím, že milostí jsme uscho-
pněni konat práci pro Boha.

Domnívám se, že mnohé nejasnosti v současné debatě
pramení ze záměny biblických dogmat a postbiblic-
kých dogmat. Pod pojmem "dogma" mám na mysli pev-
né základní vyznání víry. Bible je v tomto smyslu plná
dogmat. Když Petr vyznal Ježíše jako Mesiáše, Ježíš
řekl, že na základě tohoto vyznání a věroučného prohlá-
šení založí svou církev (Mt 16:16).

V postbiblických dobách bylo zavedeno mnoho dog-
mat, která se nezakládala na Bibli. Jednalo se o falešná
dogmata, která v Bibli nelze nalézt. "Učení o Trojici,"
říká *The Oxford Companion to the Bible* (1993), "nelze
v kánonu Písma jednoznačně odhalit." Představa, že
člověk je nesmrtelný a po smrti přežívá jako odtěles-
něná duše, je dalším nebiblickým dogmatem, které se
často považuje za křesťanské, ačkoli je ve skutečnosti
platónského a filozofického původu. Učení, že církev
má být vedena jediným "monarchickým" pastorem, a
nikoli množstvím zkušených "starších/pastorů", se v
Písmu také nevyskytuje. Pochází spolu s dalšími "dog-
maty" z druhého století.

Křesťané se nemohou vyhnout odpovědnosti za správné
"učení". Alternativou k víře v pravé učení je víra v
učení falešné. V mysli nemůže být vakuum. Pavel dob-
ře věděl, že víra vede k jednání. Vyznání víry je nejdů-
ležitější a nedílně souvisí se správným křesťanským
jednáním. Pavel byl přesvědčen, že nevěřit pravdě je
totéž co nepravost a ničemnost (2 Tes 2:12). Jak důle-
žitá je tedy Pravda?

Jediným správným začátkem při hledání Pravdy a prav-
divého učení je učení samotného Ježíše. Ústava novo-
zákonní církve se vrací k Ježíši a tradicím, které od něj
zdedila (Heb 2:3; 1 Tim 6:3; 2 Jn 7-9). Ježíš má posled-
ní slovo v debatě o tom, co máme dělat, abychom byli
pravými učedníky. Začal příkazem "činit pokání a věřit
evangelium o Božím království" (Mk 1:1, 14-15). Byla
to naléhavá výzva k upřímné odpovědi na nabídku, kte-
rá vyžadovala inteligentní víru a jednání. Ježíš nevyzý-
val k nejasné změně srdce, pokud jde o určité hříchy.
Vyzýval k víře v konkrétní poselství evangelia o Božím
království. Novozákonní církev tento vzor kázání peč-
livě dodržovala. Měli dobře rozpoznatelný vzor vyuč-
ování (nikoliv zapsaný kodex, který by se musel dodržo-
vat jako kniha pravidel). Základ novozákonního učení
je shrnut do podoby, kterou někteří badatelé uznávají

jako rané vyznání víry: "Když uvěřili Filipovi, když
hlásal evangelium o Božím království a o jménu Ježíše
Mesiáše, dávali se křtít muži i ženy" (Sk 8:12). Křest
ve vodě byl ovšem podstatnou součástí vzoru apoštol-
ského učení. Prikázal ho Ježíš a po něm i Petr (Mt 28:
19; Sk 10:48). Poté, co pohané obdrželi dar ducha, ne-
byl Petr schopen postavit se Bohu do cesty (Sk 10:47;
11,17). Proto přistoupil k jejich pokřtění na znamení je-
jich příslušnosti ke Kristovu tělu.

Je dobré, abychom si uvědomili, že evangelizace, jak
ji prováděl Pavel, zahrnovala mnoho "důkazních tex-
tů", tedy používání Písma k vysvětlování, ba dokonce
obhajování víry. Všimněte si typického příkladu toho,
co Pavel dělal v Římě po dva roky. Pavel "od rána do
večera slavnostně svědčil o Božím království a snažil
se je přesvědčit o Ježíši z Mojžíšova zákona a proroků.
Někteří se nechali přesvědčit, ale jiní **odmítli uvěřit**"
(Skutky 28:23-24). To nám říká, co znamená uvěřit:
nechat se získat pro Ježíšovo učení a učení apoštolů o
Božím království.

Všimněte si, jak skvělý vzor služby Pavel představuje.
Přesně následoval svého mistra, Pána Ježíše: "Ježíš je
přivítal a začal mluvit o Božím království" (Lukáš 9:
11). "Pavel vítal každého, kdo k němu přicházel, hlásal
Boží království a učil o Pánu Ježíši Mesiáši" (Sk 28:
31). Evangelium o Božím království bylo stejným po-
selstvím jak pro Židy, tak pro pohany (Sk 28:28).

Kdo může říci, že "učení" není důležité? Otázkou je,
zda učíme a věříme správnému učení, které pochází od
Ježíše a jeho kázání evangelia o Království (Lk 4:43
atd)?

Vše smutné se stane nepravdou

"Když se Samvěd Gamgee v Pánovi prstenů J. R. R.
Tolkiena probudí po záchraně z ohně Hory osudu a
vidí, že Gandalf stále žije, uvědomí si, co se stalo.
Říká: 'Gandalf, myslel jsem, že jsi mrtvý. Ale pak
jsem si myslel, že jsem mrtvý já. **Copak se všechno
smutné stane nepravdou?**

"**Celá Bible** říká, že to je v podstatě to, co Ježíš nako-
nec udělá. Nebudeme vzati z tohoto světa do nebe,
ale nebe přijde dolů... aby obnovilo tento svět. Každá
slza bude setřena. V podstatě **všechno smutné se sta-
ne nepravdou. Právě to přišel udělat.**" [Viz Lukáš
4:43].

Timothy Keller, *Encounters with Jesus*, 2015, s. 64–65

Synonyma pro celý soubor zavedeného křesťanského učení v 1. a 2. Timoteovi a Titovi

(Všimněte si, že křesťanské učení není jen jedna doktrína, ani jediná položka!)

Určující text:

1 Tim. 6:3: "Slova, která uzdravují, totiž učení, které poskytl náš Pán Ježíš Mesiáš" = evangelium o Království.

Synonyma:

Víra: 1 Tim. 1:2; 1:19; 3:13; 4:1; 5:8; 6:10; 6:12; 6:21; 2 Tim. 3:8; 4:7; Titus 1:1; 1:4; 1:13; 3:15

Pravda: 1 Tim. 2:4; 3:15; 4:3; 6:5; 2 Tim. 2:18; 2:25; 3:7-8; 4:4; Titus 1:1; 1:14

Uzdravující (zdravé) učení (nebo slova): 1 Tim. 1:10; 6:3; 2 Tim. 1:13; 4:3; Titus 1:9; 1:13; 2:1-2; 2:8 (zdravé poselství)

Zjevené pravdy (tajemství) víry: 1 Tim. 3:9; 3:16

Evangelium Boží slávy = evangelium Božího království: 1 Tim. 1:11

Evangelium: 2 Tim. 1:8; 1:10; 2 Tim. 1:11; 2:8

Slovo (evangelium) pravdy: 2 Tim. 2:15

Boží slovo (evangelium): 2 Tim. 2:9, Titus 2:5

Slovo (evangelium): 2 Tim. 4:2; Titus 1:3; 1:9

Slova víry a dobrého učení: 1 Tim. 4:6

Standard (vzor) uzdravujících slov: 2 Tim. 1:13

Poklad (vklad), který ti byl svěřen: 2 Tim. 1:14 (viz také v. 12: "co mi bylo svěřeno" a 1 Tim. 1:11, 6:20; 2 Tim. 2:2; Titus 1:3)

Boží učení: Titus 2:10

Učení ("křesťanské učení", NET Bible): 1 Tim. 6:1

Boží království bude zjeveno

Následující pasáže Písma mají v židovských targumech (komentářích) vysvětlující poznámky, které ukazují, že Boží království bylo očekáváno jako božský zásah na konci věku. Jak uvádí *The Jewish Encyclopedia*: "Slo-

va 'Pán bude králem' jsou v targumu přeložena jako '**Království Boží bude zjeveno**' a starověká liturgie vrcholí modlitbou, aby 'Bůh rychle zřídil své království' (modlitba kadiš).¹ To vrhá světlo na Ježíšovo evangelium o Božím království (Mk 1:1, 14-15 atd.). Je to také ozvěna modlitby Pána, která je zaměřena na Království a připomíná nám 1. Paralipomenon 29:10-13.

Exodus 15:18: "Pán bude kralovat na věky věků." *Boží království bude zjeveno.*

Izajáš 24:23: "Měsíc bude zahanben a slunce potupe-no, neboť Pán zástupů bude kralovat na hoře Sion v Jeruzalémě za přítomnosti svého shromáždění, v majestátní nádheře." *Boží království bude zjeveno.*

Izajáš 31:4: "Pán zástupů sestoupí, aby bojoval na hoře Sion a na jejím pahorku." *Boží království bude zjeveno*

Izajáš 40:9: "Vystup na vysokou horu, zvěstovateli radostné zvěsti, na Sijón. Hlasitě křič, posle radostné zvěsti k Jeruzalému. Křič, neboj se! Řekni judským městům: 'Zde je váš Bůh!'" *Boží království bude zjeveno*

Izajáš 52:7: "Jak je krásné vidět, jak se přes hory blíží nohy posla, který zvěstuje pokoj, posla, který přináší radostnou zvěst, který zvěstuje vysvobození, který říká Sionu: 'Tvůj Bůh kraluje!'" *Boží království je zjeveno.*

Ezechiel 7:7, 10: "Na vás, kteří žijete v zemi, přichází zkáza. Přichází čas, den je blízko" (srov. Mk 1:14, 15). *Zjevuje se Boží království.*

Abdiáš 21: "Vysvoboditelé vystoupí na horu Sion, aby spravovali Ezauovu horu, a království bude Pánovo." *Pánovo království bude zjeveno všem obyvatelům země.*

Micheáš 4:7-8: "Z chromých udělám pozůstatek a z těch, kdo jsou daleko, mocný národ. Pán nad nimi bude kralovat na hoře Sion od toho dne až navěky. Pokud jde o tebe, věži pro stádo, pevnosti dcery Sijónu, bude obnovena tvá dřívější vláda, svrchovanost, která patří dceři Jeruzalému." *Boží království bude zjeveno*

Zachariáš 14:9: "Pán bude tehdy králem nad celou zemí. V onen den bude Pán považován za jediného a jeho jméno za jediné." *Boží království bude zjeveno.*²

¹ "Kingdom of God," *The Jewish Encyclopedia*, 1901.

² Viz též Ž. 22:28; 29:10; 103:19; 145:11-13; Dan. 4:3 (Dan 2:44; 7:14, 18, 22, 27).

Boží srdce

Bible představuje Boha jako "Pána Boha, milosrdného a slitovného, pomalého k hněvu, a oplývajícího věrnou láskou a pravdou, který zachovává věrnou lásku k tisícům, který odpouští nepravost, přestoupení a hřích. V žádném případě však nenechá viníka bez trestu" (Ex 34:6-7).

Bůh má podle Bible srdce, které je středem jeho osobnosti, jeho charakteru a mysli. I my, stvoření k jeho obrazu, máme srdce, které odpovídá našemu vnitřnímu člověku, řídicímu centru naší bytosti.

Boží srdce nebo mysl má velmi blízko k Božím duchu. Duch je v našem srdci (2 Kor 1:22) a je to záloha, první splátka a záruka, zástava mnohem většího množství ducha, které nám bude patřit při vzkříšení. Pavel několikrát mluví o svatém duchu jako o záloze. Je to obchodní termín přenesený na vzácný Boží dar křesťanům, kteří uvěřili evangeliu o Království a pravdě o Ježíši a byli pokřtěni (Sk 8:12).

Křesťan má sdílet Boží srdce a ducha. Tento duch, mysl a srdce jsou nám zjeveny na stránkách Bible, která je Božím milostným dopisem lidstvu. Bůh k nám rozšiřuje svého ducha a spolupracuje s námi na formování zbožného smýšlení a charakteru. Než začneme správně jednat, musíme správně myslet. V Genesis 6:5 se píše, že "na zemi se rozmohla lidská ničemnost. Každý sklon **myšlenek jejich srdce** [mysli] byl stále jen špatný". V srdci si děláme plány a přemýšlíme. Všimněte si Boží reakce na bující zlo na zemi v době potopy. "Pán litoval, že stvořil lidstvo na zemi, a ve svém **srdci** se rmoutil" (Gn 6:6). Všichni si pamatujeme, že Nový zákon nás varuje, abychom nezarmoutili Božího **ducha** (Ef 4:30). To nám ukazuje důležitou souvislost mezi srdcem a duchem.

Když Šalomoun zasvěcoval svůj velký chrám, Bůh slíbil, že tam navždy vloží své jméno, své oči a své srdce (1 Kr 9:3). Boží přítomnost, jeho zájem a pozornost se měly soustředit na chrám. Dnes se stále Boží pozornosti dostává církvi pokřtěných věřících v Ježíšovo učení evangelia o Království. Jeho srdce a jeho duch jsou s námi.

Boží plány a záměry jsou utvářeny v jeho srdci. Ve 2. Královské 10:30 Jahve říká Jehúovi: "Protože jsi dobře konal, co je v mých očích správné, a učinil jsi Achabovu domu **vše, co bylo v mém srdci**, budou tvoji

synové až do čtvrtého pokolení sedět na izraelském trůnu."

Boží myšlenky odhalují jeho velký plán pro nás osobně i pro svět – to, co bychom mohli nazvat Boží "Operace Království". Bůh má od počátku v úmyslu obnovit mír na naší zmučené zemi. K tomu nakonec dojde, až se Ježíš vrátí, aby vládl a kraloval se svými svatými v Království na zemi (Mt 5:5; Zj 5:10; 1 Kor 4:8; 6:2). Adam selhal a Ježíš, druhý Adam, toto selhání napravuje.

Nejniternější Boží myšlenky jsou nám věřícím zjeveny prostřednictvím ducha. V 1. Korintským 2:9 Pavel mluví o "věcech, které žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo, o věcech, které lidská mysl nepoznala; to vše Bůh připravil těm, kdo ho milují". Dále říká, že Bůh nám tato skrytá tajemství zjevil "skrže ducha, neboť duch zkoumá všechno, i hlubiny Boží" (1 Kor 2:10). Přijetí ducha, říká dále Pavel, nám umožňuje "poznat věci, které jsou nám milostivě dány Bohem... Ale neobrácený člověk [člověk, jehož mysl se nedotkl Boží duch] nepřijímá věci Božího **ducha**... a nemůže je pochopit. Vždyť 'kdo poznal **mysl** Pána, aby Ho mohl učít? My však máme **mysl** Kristovu" (1 Kor 2:12-16).

Na Pavla zapůsobil verš z Izajáše 40:13 (cituje ho také v Řím 11:34). Izajáš mluvil o Božím **duchu**, jenž obsahuje Boží myšlenky a plány. Nyní Pavel říká, že být křesťanem znamená mít přístup k této pokladnici poznání. Křesťané mohou skutečně poznat Boží **mysl** – Jeho **ducha**. (Boží duch a Mesiášův duch se zde vzájemně prolínají, stejně jako v Řím 8:9-11). Boží srdce je nám tak odhaleno. Bůh nás přijímá do své důvěry a hovoří se svými dětmi "od srdce k srdci", "od ducha k duchu". To dělají všichni dobří otcové.

Je-li Boží srdce paralelou k Boží mysli a Božím duchu, je snadné pochopit, že jednoho dne dá Bůh Izraeli "nové srdce a nového ducha... vložím do vás svého ducha" (Ez 36:26-27). V té době se Izrael stane poddajným svému Bohu.

Mezitím musí křesťané také podstoupit obnovu mysli, která nám umožní poznat Boží vůli (Řím 12:2). Máme být novým stvořením pod vlivem božského ducha, který je srdcem samotného Boha, prodloužením jeho osobnosti a jeho činnou přítomností mezi námi.

Bůh touží po "pravdě v nitru", abychom "poznali

moudrost". Bůh má v úmyslu vytvořit čisté srdce a nového ducha prostřednictvím přítomnosti svého ducha u nás. Pak budeme schopni učít chybní lidi Božím cestám (Ž 51:6, 10-13).

"Plán Pána trvá navěky, **plány Jeho srdce** od pokolení do pokolení" (Ž 33:11). Boží plány či myšlenky "jsou velmi hluboké" (Ž 92:5), ale jsou nám přístupné prostřednictvím Jeho ducha. Není tedy divu, že "Moudrost" - Bůh ve své moudrosti - volá k lidem: "Vylíji na vás **svého ducha**, dám vám poznat **svá slova**" (Př 1:23). Nová smlouva je Ježíšův slib, že "s námi **uzavře smlouvu** o Království, jako Bůh **uzavřel smlouvu** o Království s ním". To je pravé křesťanství!

Jaké požehnání, že můžeme sdílet Boží mysl tím, že víme, co je v Jeho srdci. Křesťané jsou ti, kdo mají "Kristovu mysl" (1 Kor 2:16). Bůh a jeho Syn ovšem smýšlejí podobně (Jan 10:30).

Užitečná definice pojmu svatý duch

Duch "není jen Boží dech, ale jeho sebepoznání, jeho mysl, jeho vnitřní bytost. Může být zdrojem či sídlem Boží vitality, ale je něčím víc. Je to jeho sebeuvědomění, jeho vlastní bytost, střed jeho 'osoby', jak bychom mohli říci. Stejně jako je duch člověka jeho konečnou skutečností, když je zbaven všeho, co je pro jeho bytí náhodné, tak je Boží Duch jeho vnitřním já" (Cyril Richardson, *The Doctrine of the Trinity*, 1958, s. 50).

Boží duch není "třetí osoba", ale Bůh nebo Ježíš ve své činné přítomnosti.

Nesmrtelnost duše

"Snad největší překážkou, která nám brání vidět Ježíšův soud jako velkou svátost ospravedlnění, je **naše nešťastné zaujetí představou nesmrtelnosti duše**. Tato doktrína je kusem nehebrejského filozofického balastu, s nímž jsme uvízli od chvíle, kdy se církev dostala do širokého světa řeckého myšlení. Spolu se souběžnou představou "života po smrti" nám přináší téměř samé potíže: oba pojmy brání serióznímu přijetí vzkříšení mrtvých, které je jediným základem soudu.

Zvažte jejich účinky. Pokud zastáváte názor, že existuje nějaká vaše nepomíjivá část, která bude po vaší smrti chtít pokračovat, přicházíte se dvěma špatnými zprávami. Na jedné straně, pokud si my-

slíte, že vaše nesmrtelná duše je celá pokrytá špinavými skutky ze své cesty životem, jste nuceni dojít k závěru, že v poslední den přijde před Ježíše v opravdu neodpuštělné podobě: vzkříšení vám vrátí tělo, ale vy budete stále stejně vinní jako kdykoli předtím ve své duši... Na druhé straně, pokud si myslíte, že vaše nesmrtelná duše je čistá jako lilie a potřebuje pouze vybavit novým tělem, aby jí bylo učiněno zadost, činíte Ježíše prakticky zbytečným. K čemu ho potřebujete? Na základě toho se z něj stává jen jakýsi nebeský mechanik, který na staré duše přišroubovává nová těla....

Pokud jste však ochotni alespoň na chvíli odložit své lpění na představě duše, která žije po smrti, budete konečně schopni vidět dobrou zprávu, která spočívá v tom, že Ježíš přišel vzkřísit mrtvé. Nejen mrtvá těla, ale i mrtvé duše...

A proto... se těšíme na jeho příchod s radostí - proto můžeme s důvěrou stát u jeho parousie. Díky moci Vzkříšení, které působí v naší úplné smrti, s námi do nového stvoření neodchází žádný z našich odpadků. Ztraťte tedy svou nesmrtelnou duši a získáte věčný život, který stojí za to žít."

Robert Farrar Capon, *The Parables of Judgment*, 1993, s. 71-72

Komentáře

- "Moc se mi líbil článek o pokání (říjen). Je to téma, které je životně důležité, protože spása a odpuštění jsou v zásadě vztahové, nikoli chladné byrokratické transakce. Velká část současného učení o spáse se vyhýbá pokání, protože je nesprávně klasifikováno jako "skutky". Ke skutkům panuje taková averze, že se lidé tohoto tématu bojí. Děkuji vám za snahu vydávat měsíčník." - *Texas*

- "Chci vám poděkovat za vaše učení, na které jsem nedávno narazil na internetu a které pro mě bylo požehnáním. Jsem oddaným křesťanem něco málo přes dva roky. Byl jsem v anglikánské církvi, pak v církvi adventistů sedmého dne a před 12 měsíci jsem začal navštěvovat reformovanou evangelickou církev. Před dvěma měsíci jsem však začal pochybovat o učení o Trojici a narazil jsem na vaše videa a J. Dana Gilla a další. Nyní jsem po studiu došel k osobnímu poznání a nyní jsem Trojici odmítl a stal se biblickým unitářem. Proto jsem nyní opustil svou církev, kde jsem se

učil o Trojici. O evangeliu Království jsem až donedávna nic neslyšel. Jakou radost a naději jsem našel v poselství o Království a naději na milénium."

– *Anglie*

- Přednášky Edwarda Actona o 'platónském křesťanství' (srpen a září) byly pro mě výzvou. Pustil jsem se do hledání na Googlu a snažil se najít nějakou knihu nebo 'Cliff notes' verzi Platónových spisů, jen abych zjistil, že měl 'rozhovory'. Znovu čtu vaši knihu *Our Fathers Who Aren't in Heaven* (Naši otcové, kteří nejsou v nebi). Zdá se mi, že jsem posledních několik let strávil "přehodnocováním" své víry. Stejně jako je dnes veřejné školství pouhou indoktrinací, zdá se, že i velká část církve je indoktrinací versus křesťanská výchova. Jde jen o hrstku veršů na podporu oblíbené doktríny, na rozdíl od komplexní Genesis až po Zjevení, která vytváří celý biblický kontext. Ještě jednou děkuji za vaši oddanost skutečné vzdělanosti!"

– *Missouri*

- Neustále se těšíme ze studia Písma díky překladu *The One God, the Father, One Man Messiah Translation: New Testament with Commentary*. Jedná se totiž o jedinou dnes existující verzi Písma svatého, která má slovník a gramatický systém, jež jsou v celém textu konzistentní a hájí biblickou unitární nauku. Jaká záplava světla se rozlije, když poznáme, čím je ve své mikroskopické dokonalosti, jak ji nacházíme v původních jazycích inspirace. Děkuji Bohu za tuto unitární verzi (skutečně to, co potřebujeme v této době mnoha odpadnutí a omylů). S opravdovou vděčností Bohu se

připojujeme k pozeňnanému úkolu zvěstovat pravdu evangelia o Božím království a úžasnou pravdu biblického unitářského učení o Bohu, jak je věrně nacházíme v Písmu. Skutečně považujeme za velkou výsadu rozšiřovat svědectví *Restoration Fellowship* zde v našich oblastech. Výhradně Božimu jménu budiž všechna sláva." - *Filipíny*

Království bude mít místo!

Vzhledem k tomu, že [Ježíš] ve svém raném hlásání nepodal žádné vysvětlení významu pojmu království, zdá se být rozumné vyvodit závěr, že Ježíš předpokládal, že jeho posluchači znají význam tohoto pojmu....

Ačkoli je běžné poukazovat na základní význam slova [království], tj. na **abstraktní pojem kralování nebo vlády**, jako na význam slova 'království' v Ježíšově prohlášení, starozákonní proroctví i výroky anděla a Zachariáše [Lk 1:32-33, 71, 77] **takový omezený význam vylučují**. Kromě toho **není možné** omezit pojem království na myšlenku panství nebo vlády, aniž bychom do něj zahrnuli oblast, v níž je tato vláda vykonávána. Ridderbos prohlašuje takové omezení za 'neudržitelné, a to z toho důvodu, že z povahy věci musí panství, aby bylo účinné, vytvořit nebo udržovat **území**, na kterém může působit. Absence jakékoli představy **prostorového království** [místa!] by tedy byla velmi prapodivná."

Robert Saucy, "The Presence of the Kingdom and the Life of the Church", *Bibliotheca Sacra*, leden-březen 1988, str. 33.